

Arrest

nr. 135 200 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 januari 2014 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zonder voorwerp werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 6 februari 2014 ter kennis werd gebracht, betreft de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Waar verweerder in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opwerpt ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), wijst de Raad er op dat de in casu bestreden beslissing een beslissing betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard en dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevochten. De exceptie mist bijgevolg feitelijke grondslag en dient te worden verworpen.

2.2. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2.3. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 24 september 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamer-voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Hierin werd gesteld dat het beroep onontvankelijk voorkomt bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2.4. Verzoekster richt op 6 oktober 2014 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoekster bij haar vraag tot horen tevens opmerkingen formuleren, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 november 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord en wijst erop dat deze vraag niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie, zodat de argumentatie die de verzoekende partij ontwikkelt in haar vraag om te worden gehoord uit de debatten moet worden geweerd. De verzoekende partij stelt dat zij haar belang ontleent aan de schending van hogere rechtsnormen, meer bepaald artikel 8 EVRM en de artikelen 3, 5, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag. Betreffende de schending van artikel 8 EVRM wijst zij erop dat de arbeidsrechtbank bij beschikking in kortgeding heeft geoordeeld dat haar een leefloon moet worden toegekend, daar zij de zorg draagt voor een gezin. Daarnaast wijst zij erop dat zij als moeder de voornaamste zorg draagt voor haar kinderen, doch dat de vader een omgangsrecht heeft met de kinderen en niet van hen kan worden gescheiden. Aangezien de vader beschikt over een F-kaart kan niet van hem worden verwacht dat hij België zou verlaten. De verwerende partij verwijst naar haar nota en naar de beschikking.”*

2.6. Met het louter aanhalen van bepaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag zonder dit te duiden, kan verzoekster de beschikking niet ondermijnen. In de beschikking werd gesteld dat een concrete uiteenzetting aangaande artikel 8 van het EVRM in het verzoekschrift ontbreekt. Deze motivering kan verzoekster niet a posteriori goedmaken door deze argumentatie ter terechtzitting uiteen te zetten. Alleszins blijft de vaststelling in de beschikking overeind dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt, zodat geen schending van artikel 8 EVRM dreigt. Verzoekster brengt

derhalve geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 24 september 2014 werd aangegeven, namelijk dat zij gelet op het definitieve inreisverbod geen belang heeft bij huidig beroep. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

2.7. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA